

Glæde nød han Synet af den hvide Strand og de høje, solbelyste Skrænter til begge Sider. Det gik i disse Øjeblikke op for ham, at han egentlig ikke før havde haft noget Indtryk af Egnen, skønt han havde færdedes her i mere end en Maaned. Og han var saa overrasket af dens Skønhed, saa betaget navnlig af det fine Farveskær, hvori Alt var badet, at han aldeles fortabte sig i Beskuen.

Aldrig havde Synet af Naturen indgydt ham en saa livsalig Fred; aldrig havde dens Skønhed saa tydeligt aabenbaret sig for ham som en Afglans af den himmelske Herlighed. Og han forstod godt hvorfor. For første Gang betragtede han Verden som den, der har overvundet den. For første Gang saa' han ret det Synlige gennemstraalet af det Usynlige, følte han de timelige Ting gennemtrængte af Evighedens ophøjede Ro. — O ja, om Menneskene dog blot vilde oplade Sjælens Sanser, da var Himmerig aaben for dem, hvor de end færdedes! Da sænkede Saligheden sig ned over os med Dagens Lys som med Nattens Mørke. Da hørte vi Guds kærligt kaldende Røst i Stormens vilde Brag som i Græsstraaets sagteste Hvisken. Da tonede Luften af Englenes Sang, og hver Lyd blev en Genklang af Evighedens dejlige Harmonier.